

בש"פ 1266/17 - חושיה אחמד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 1266/17

כבוד השופט נ' הנדל
חושיה אחמד

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי
בירושלים בעמ"ת 10979-01-17 על ידי כבוד השופט
א' דראל

בשם המבקש: עו"ד אלי כץ

החלטה

מונחת בפניי בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (עמ"ת 10979-01-17, כב' השופט א' דראל) בגדרה נדחה ערר על החלטת בית המשפט השלום (מ"ת 59524-12-16, כב' השופט ד' ש' גבאי-ריכטר) לפיה נעצר המבקש עד לסיום ההליכים.

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, התפרצות למגורים לבצע עבירה וגניבה. על פי עובדות כתב האישום – אשר הוכחו לכאורה – המבקש, הינו תושב השטחים, אשר קיבל היתר כניסה לישראל לצרכי עבודה, ניצל את היתר הכניסה שניתן לו לשם ביצוע עבירות רכוש. הוא הגיע לשכונת רמת שלמה בירושלים, וביחד עם אחר, פרץ לדירה, במהלך היום, וגנב ממנה מכשירים סלולריים, מכשיר "טאבלט" ותכשיטים שונים. עם הגשת כתב האישום הגישה המדינה בקשה למעצרו של המבקש עד לסיום ההליכים. בית משפט השלום נעתר לבקשה תוך התייחסות למסוכנות הנשקפת ממעשה התפרצות לדירת מגורים בשעות היום, ולעובדה כי המבקש הפר את האמון שניתן בו על ידי המדינה בכך שניצל את אישור הכניסה שניתן לו לצרכי עבודה – לשם התפרצות וגניבה. בית משפט השלום נתן משקל לחומרא גם לעובדה שהמבקש עבד אצל בעלי הדירה בעבר, והפר את האמון שניתן בו על

עמוד 1

ידם. ערר שהוגש על-ידי המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה, ועל כך מוגשת בקשת ערר זו.

טענתו העיקרית של הסניגור היא כי בית המשפט המחוזי לא ראה עצמו כמי שיושב בתיק "דה נובו", ומשכך הנימוק המרכזי להחלטתו הוא שהנסיבות אינן מצדיקות התערבות של ערכאת הערעור. לטענת הסניגור, אילו בית המשפט המחוזי היה דן בבקשה כאילו ישב הוא כערכאה ראשונה, יתכן שהיה מורה על שחרור המבקש בתנאים של הפקדת עירבון כספי.

2. על אף שדברי הסניגור מעלים שאלה משפטיות בדבר תכליותיו של הליך הערר, לא עניין זה נדרש להכרעה. מעיון בהחלטת בית המשפט המחוזי עולה כי הוא בחן את עובדות המקרה לגופן, וכי לדעתו המסקנה המתבקשת היא שיש להורות על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים. בית המשפט המחוזי בחן את עילת המסוכנות במעשה, את עברו הפלילי של המבקש ואת חשש ההמלטות הנובע מכך שהוא אינו תושב ישראל. יתר על כן, בית המשפט המחוזי בחן באופן ממשי את האפשרות של חלופת מעצר: "התלבטתי בשאלה האם למרות שיש קושי ממשי במתן אומון בעורר, נכון לשחררו בתנאים". חרף זאת, הגיע בית המשפט המחוזי למסקנה חדה וברורה: "הגעתי לכלל מסקנה כי לא נפלה טעות בגישתו של בית המשפט קמא לפיה בנסיבות האלה אין מקום לשחרור בתנאים".

בית המשפט המחוזי הוסיף בהחלטתו, כי חרף העובדה שלפי עמדתו העקרונית – הנגזרת ממסכת העובדות שהונחה לפניו – יש להורות על מעצר, יתכן שבנסיבות מסוימות, אילו הערכאה המבררת היתה מגיעה לכלל מסקנה כי יש מקום לשחרר את הנאשם, היה מקום לתת לכך משקל לקולא. ודוק, בית המשפט המחוזי אינו מחווה דעה, לפיה אילו הוא ישב בתיק כערכאה ראשונה יתכן שהיה מגיע למסקנה כי יש לשחרר את המבקש בערובה, אלא לדבריו, אילו זו היתה החלטת בית המשפט השלום יתכן שלא היה מוצא מקום להתערב בה, אף שלשיתו – הנכון במקרה זה הוא להורות על מעצר. איני מוצא לנכון לחוות דעה בנוגע לשאלה העקרונית, אך כאמור, אין בדברי בית המשפט קמא קביעה לפיה אילו ישב כערכאה ראשונה היה מורה על שחרור. כאמור, בית משפט השלום לא הורה על שחרור המבקש אלא על מעצרו. בנסיבות העניין, לא השתכנעתי שנפלה טעות בהחלטתן של שתי הערכאות קמא להורות על מעצרו של המבקש.

הבקשה נדחת.

ניתנה היום, י"ב בשבט התשע"ז (8.2.2017).

ש ו פ ט